

fer, som skulle afholde de her omhandlede Udgifter.

Lindberg: Efter hvad den ærede Ordfører nu sidst har udtalt, kunde jeg gjerne have frafaldet Ordet, da jeg ogsaa vilde have fremkommet med den Bemærkning, at vi jo nu have særlige Anliggender for de særlige Landsdele, og at der altsaa ogsaa er særlige Anliggender, som vedkomme Holsteen og Lauenborg, og som ikke vedkomme os Andre, og til dem maae vi dog sikkerligt og nødvendigt regne den Forpligtelse eller — Herlighed, at de have med det tydste Forbund at bestille og skulle stille et Contingent; det kommer, som sagt, ikke os Andre ved. Jeg maa dernæst vedblive den Paastand, at alle disse Beføstninger maae vi være frie for. Har der engang, som jeg har paavist, været et særegent Militair-Budget for Holsteen og Lauenborg, saa bør det bestandigt fastholdes, saalænge de blive ved at staae i dette særlige Forhold til det tydste Forbund; det er en særlig Byrde, som maa falde Holsteen og Lauenborg til Laft. Vi have jo ogsaa saadanne særlige Byrder, f. Ex. en stor Byrde, som er en Følge af Hartkornets Egallering; men, have vi nogenstunde forlangt, at Holsteen skulde tage Deel i denne Byrde? Skulde vi raisonnere saaledes, som den ærede Rigsdagemand for Holbet Amts 2den Valgfreds (Tscherning) har gjort, maatte vi jo sige: dersom det var skeet før 1848, saa vilde ogsaa denne Udgift være gaaet af de fælles Finantser, og Slesvig og Holsteen maatte da have taget Deel i denne Byrde, og derfor skulle de ogsaa tage Deel i den nu. Efterat vi have faaet vore særlige Anliggender og have faaet en særegen Finantsskaffe, ere vi nødte til at udrede, hvad der vedkommer Danmark som særlig Deel af Monarchiet, men saa skal virkelig Holsteen og Lauenborg bære, hvad der vedkommer dem som særlige Landsdele, og det skal være os uvedkommende.

Tscherning: I det Dieblik det ærede Medlem, saavel som ogsaa den ærede Ordfører, har indrømmet, at der ganske rigtigt før 1848 var en fælles Finantsskaffe, saa har han ogsaa derved maattet holde fast ved, hvilken denne fælles Finantsskaffes Bestemmelse dengang var.

Naar det ærede Medlem har sagt, at der dengang ikke var særlige Indtægter og Udgifter for nogen Deel af Riget, saa er det en Fælltagelse; der var ogsaa særlige Indtægter for forskellige Dele af Riget, men Alt, hvad der angik Hærvasenet, var en fælles Udgift. Havde vi kunnet holde det paa den Fod, som ogsaa gjerne kunde være den bedste efter vort Begreb, at Armeen vedblev at være deelt i to Dele, saaledes, at Holsteen havde sin Hærskning for sig, og Danmark-Slesvig sin Hærskning for sig, og, at altsaa Holsteen med Hensyn til sin Hærskning kunde gjøre alle de Indskrænkninger, som Forbundet muligviis kunde have tilladt det, kunde navnlig gjøre sig sine Hærsudgifter i Fredstid saa lette, som Forbundet vilde indrømme, saa kunde vi prøve paa at forlange, hvad det ærede Medlem gaaer løs paa. Men Saadant er ikke Tilfældet. Det er ikke Holstenerne, som have incorporeret den holsteenske Hær i den danske Hær; den har været incorporeret fra tidligere Tid, og den er nu optagen igjen ved Kongen af Danmarks Underhandlinger. Jeg maa formode, at det har været med Kongen af Danmarks gode Villie, at han har gjort det, og at det er saaledes. Der er en fælles Hær, den betales af een Kasse, og det vil ikke være muligt under de stedfindende Forhold at udrede Udgifterne for en Deel af Hæren af en anden Kasse. De Omstændigheder, som skulde kunne medføre det, maae komme udenfra; det lader sig ikke gjøre i dette Dieblik at iværksætte det herfra; jeg vil gaae meget videre, jeg vil sige, jo mere vi herfra forsøge at forfølge den Tanke, desto fjernere bliver dens Realitet-skudt fra os; skal den nogenstunde kunne komme frem i Livet, og er det værd, at den kommer frem i Livet, saa skulle vi afvente de ydre Begivenheder, som kunne medføre den. — Det er ikke vor Berettigelse i nærværende Dieblik at indtage det Standpunkt, som det ærede Medlem foreslaaer, og det er allerede, tør jeg sige, en uheldig Begivenhed, at en Forhandling tidligere er foresalden i denne Sal, som har berørt det samme Spørgsmaal. Men, nu i dette Dieblik i Rigsdagens Skjød at udvikle den Art Betragtninger er mildest talt usorstigligt, og under enhver Omstændighed mere skadeligt end nyttigt.